

Doktor Janusz Szepietowski (ur. w 1926 roku, zm. 16 sierpnia 2015 roku)

Doktor Janusz Szepietowski był jednym z pierwszych polskich specjalistów anesteziologów, absolwentem Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Tuż po otrzymaniu dyplomu lekarza w 1952 roku został rozkazem marszałka Rokossowskiego powołany do wojska. Był to dla niego jako służącego w różnych jednostkach oficera lekarza niezwykle trudny okres — wojska radzieckie Układu Warszawskiego stacjonowały wówczas w Polsce.

Po kilku latach bezterminowej służby dr Szepietowski uzyskał roczny staż na Oddziale Chirurgii Wojskowego Szpitala w Otwocku, a następnie rozpoczął pracę jako starszy asystent anesteziolog na Oddziale Chirurgicznym Szpitala MON w Warszawie.

Kolejny etap jego kariery również nie był łatwy, ponieważ I stopień specjalizacji mógł uzyskać dopiero po 5 latach, ale dzięki temu został w 1964 roku starszym asystentem, a następnie adiunktem w przeniesionej do Warszawy, pierwszej w Polsce i w krajach bloku wschodniego, Katedrze i Zakładzie Anestezjologii stworzonej przez profesora Stanisława Pokrzywnickiego.

Janusz Szepietowski uzyskał stopień doktora nauk medycznych w 1966 roku na podstawie rozprawy „Wpływ niektórych środków anestetycznych na elektrokardiogram”.

W tym samym roku został specjalistą II stopnia w zakresie anestezjologii i intensywnej terapii.

Należy go uznać za pierwszego w Polsce propagatora monitorowania śródoperacyjnego. Już w początkach lat 60. prowadził rejestrację elektrokardiogramu podczas operacji w anestezji ogólnej lub zewnątrzoponowej.

W 1975 roku wziął udział w szkoleniu na Oddziale Intensywnej Terapii w Rigshospitalet w Kopenhadze.

W latach 1973–1975 powierzono mu nadzór nad budową pierwszego w wojskowej służbie zdrowia Oddziału Intensywnej Terapii przy Katedrze Anestezjologii Centralnego Szpitala Klinicznego Wojskowej Akademii Medycznej. Był jego twórcą i ordynatorem od 1976 do 1990 roku. Stworzył podstawy szkolenia w intensywnej terapii nie tylko

wojskowych, ale również cywilnych anesteziologów.

Doktor Janusz Szepietowski był członkiem Towarzystwa Anestezjologii i Intensywnej Terapii od 1964 roku. W latach 1966–1970 pełnił funkcję Sekretarza Zarządu Warszawskiego Oddziału Towarzystwa Anesteziologów Polskich i równocześnie Konsultanta ds. Anestezjologii w Warszawskim Okręgu Wojskowym oraz innych szpitalach z ramienia Naczelnego Specjalisty prof. Stanisława Pokrzywnickiego.

W latach 1966–1992 prowadził wykłady na kursach podstawowych, doskonalących atestacyjnych z anestezjologii i intensywnej terapii. Wykładał w Szkole Pielęgniarstwa w Warszawie; pracował w Lecznicy Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej, pełniąc dyżury anesteziologiczne.

Doktor Szepietowski był wychowawcą licznej rzeszy anesteziologów, między innymi profesorów Wojciecha Gąszińskiego, Zbigniewa Rybickiego, doktor Renaty Uryszek.

Również ja miałam osobiście zaszczyt pracować pod jego kierunkiem. Uczył nas odpowiedzialności, szacunku i uprzejmości dla chorego, wymagał stalego doskonalenia wiedzy i umiejętności manualnych. Z inicjatywy profesora Pokrzywnickiego powstał organ Towarzystwa — czasopismo „Anestezjologia Reanimacja”, obecnie „Anestezjologia Intensywna Terapia”. Doktor Szepietowski był jego współtwórcą. Od momentu założenia czasopisma do ostatniej chwili swojego życia był pracownikiem Sekretariatu Redakcji. Dokonywał dla potrzeb nas wszystkich przeglądu piśmiennictwa w języku niemieckim. Dbał też o prawidłowość merytoryczną i stylistyczną publikowanych artykułów.

W latach 1968–1994 był również członkiem Rady Programowej „Wiadomości Lekarskich”.

Na krakowskim XVI Kongresie PTAiIT został uhonorowany przez redaktora naczelnego „Anestezjologii Intensywnej Terapii”, profesora Andrzeja Nestorowicza, Księgą Pamiątkową Wydawnictwa.

Doktor Szepietowski jest autorem i współautorem 50 prac głównie z zakresu anestezji i czynności bioelektrycznej serca, autorem rozdziałów w *Małym Vademecum Lekarza Praktyka* (red. Z. Łuszczewski, S. Czaplicki 1964), *Anestezji i reanimacji* (red. B. Kamiński, 1972), haseł z dziedziny anestezjologii i reanimacji w *Małej Encyklopedii Zdrowia* (red. T. Rozniatowski, 1984).

Wśród jego licznych jego licznych odznaczeń można wymienić:

- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
- Złoty Krzyż Zasługi,
- Medal Komisji Edukacji Narodowej,
- Wzorowy Pracownik Służby Zdrowia,
- Honorowa Odznaka PCK,
- odznaczenia resortowe.

Polskie Towarzystwo Anestezjologii i Intensywnej Terapii w uznaniu zasług i postawy dr. Janusza Szepietowskiego uhonorowało go Honorowym Członkostwem.

W 2014 roku z okazji 50-lecia Szpitala Wojskowego w Warszawie znalazł się w gronie wyróżnionych długoletnich pracowników.

Był to szlachetny, prawy, niezłomny w swych zasadach człowiek o głębokiej wiedzy, erudyta o szerokich zainteresowaniach humanistycznych, z autentycznym hobby — muzyką klasyczną. Sam grał na fortepianie, a poza tym jeździł znakomicie na nartach.

Walczył do końca z ciężką chorobą, zachowując pogodę ducha i nadzwyczajną, popartą głęboką wiarą, stoicką odwagę.

Elżbieta Sokół-Kobielska